

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 10. 2020, č. j. 25 A 211/2020 - 11,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 10. 2020, č. j. 25 A 211/2020 - 11, kterým byla dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti usnesení žalovaného ze dne 23. 7. 2020, č. j. 25 A 132/2020 - 11.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že jedná ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, protože je odstraňován demokratický řád lidských práv a základních svobod. Na občanech národa českého a slovenského je podle názoru stěžovatele páchána úmyslná a systematická genocida. Dále namítal, že v „*tajném soudě*“ jednali „*nepříslušní soudní úředníci*“ a vyloučení soudci. Stěžovatel zároveň uvedl, že mu nebylo umožněno se k věci vyjádřit a soud jednal, i když nebyl zaplacen soudní poplatek. V žalované věci došlo k úmyslné záměně žalovaného a žalované věci. Napadené usnesení je proto zmatečné, nepřezkoumatelné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou České republiky a všemi zákony. Pakliže dostala žaloba sp. zn., stěžovatel má za to, že podání splňuje všechny náležitosti a mělo o něm být rozhodnuto na základě veřejného zasedání soudu. Usnesení je podle stěžovatele odůvodněno subjektivními tvrzeními, která mají zakrýt protiústavní a nezákonné jednání předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda. Soudy vystupují podle názoru stěžovatele v pozici správních orgánů, a to i při výkonu soudnictví – ať jde o rozhodnutí ve věci samé či o rozhodnutí procesní povahy, pravomoc krajských soudů je proto dána. Předseda senátu Mgr. Jiří Gottwald podle názoru stěžovatele zneužívá svých pravomocí tím, že svévolně překrucuje zákony. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se vztahuje na neurčité návrhy, nikoli na neurčité žaloby. Také považuje předsedu senátu za podjatého, neboť „*k rozhodnutí o žalobě nepotřebuje účastníky řízení a vystačí si sám se svými subjektivními tvrzeními*“. Dle stěžovatele předseda senátu zaměňuje „*nepřípustné podání*“ a „*neunesení důkazního tvrzení*“. Závěrem uvedl, že napadené usnesení vydal „*nepříslušný úřad*“.

[3] Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11). Stěžovatel svá práva uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, stěžovatel je „opět veden snahou vést ‚spor pro spor‘ (...) - stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako nábrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost (...) je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozebrávají písemný ‚ping pong‘ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).“

[4] V evidenci zdejšího soudu jsou vedeny ke dni podání této kasační stížnosti řádově stovky spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je seriozita a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[5] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ani k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť nepochybuje o tom, že výše uvedený bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v nyní posuzované věci.

[6] V již citovaném usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, Nejvyšší správní soud v daném ohledu dále konstatoval:

*„Obdobný postup volí v případech opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobitelné stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.“*

*Obdobný postup již opakovaně zvolil – byl vůči jinému stěžovateli – i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je,*

pokračování

*že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).*

*Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 - 16.“*

[7] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud i nyní posuzovanou kasační stížnost stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

#### **Poučení:**

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Viktor Kučera  
předseda senátu